Cenakelkultur.

Till en stor frihetskämpes sonson af Ture Nerman.

(Som vi för ett par veckor sedan meddelade har i Sverige en ny rörelse bildats för att upparbeta den hemmasvenska goodtemplarorden i dess arbete. En sonson till den store nykterhetareformatorn Wieselgren, fil. d:r Oscar Harald Wieselgren, har samtidigt i en artikelserie i en af Sveriges största tidningar förlöjligat goodtemplarrörelsens upplysningsarbete, som han ger namnet "Cenakelkultur". Det är som svar på dessa anklagelser, som den kände svenske skriftställaren Ture Nerman skrifvit nedanstående satir.)

En herre satt i ett bibliotek
och läste i luntors rad.
en doktor aristokratiskt vek
och förnämt dekadant och blaserad
och blek,
och se, af en slump en glosögd blick
fick fatt ett programboksblad.

En herre log ett högst kulturellt
och högskolebildadt flin
och skref hop åt krögarpressen snällt
sju spalters kritik om hur det är ställdt
i cenakelkulturens örtagård
nere hus pöbeln och demokratin.

Och borgarknubben, som suttit där slö
och gäspat i guldkrogens schagg,
log sej matt åt "Baneret i Häverö"
och "systrarnas afton" i Grötingsjö
och tog för kultur och bildning en skål
i doftande Carlshamns Flagg.

Förträffligt, hr doktor! Applåden ni fick,
den unnas er innerligt väl.
Och den tacksamma glimten i grosshandlarns blick
sedan hakorna skrattat sig dregliga — hick! —
den bör läska och lägga som bomull sig kring
er sköna och skinnande själ.

Men, hr doktor, därute i vildmarkens snår
där är lifvet ej läxor och lek.
Där är det ej boken men liern som rår
och kortlappar dansa i backar och vrår
och brännvin rinner och knif sitter lös
och där finns inga riksbibliotek.

Jag har varit därute i Häverö,
dit aldrig hr doktorn for,
och jag vill visst ej bara rosor strö
men jag vet att en loge i Häverö
är en bragd och en bragd i Bröteasjö,
mer stolt än doktorn tror.

Där skrifs inga storverk om Swift och Moliere
och hr Tilas' lyriska vår,
men där står dock en förtrupp af framtidens här
och det görs lite svensk historia där
och det röjs några torfvor och bryts några tum
med spett som jag tror sätter spår.

Där kämpas en kamp bort i obygdens vret
mot mörker och fornjättemakt,
en hvardagens kamp mer mördande het
och offrande stor än en glosögd estet
kan se maken till i en fransk duodes
och i alexandrinernas prakt.

Och därför vill här inga rosor jag strö
och fraser af helgdagssort,
men hell er, små loger i Häverö
och Loby och Nybo och Grötingsjö
och ni alla små bröder och systrar som där
kämpar framtidens Sverige torrt.

Hell hvar liten ljushärd i trollskogens snår
och vid ödeälfvarnas strand,
hell vattendroppars kraft som slår
och slår emot berghällen år från år
till en morgon ett friskare släkte når
i ett friare fädernesland!

DEN UPP- OCH NEDVÄNDA TAFLAN OCH ANDRA "KONSTSTUDIER".

Af pur nyfikenhet gick jag en gång och tittade på en utställning af s. k. futuristers taflor. Det var medan jag ännu hyllade den personliga friheten (enligt Hammerling) och ej öfvergått från mättligheten till den obejdade återhållsamheten — hvilket skett ej så mycket af princip, som för att hinna vänja mig vid tingens nya ordning och ej bli oförberedt öfverraskad, närhelst det allmänna förbudet kommer äfven hit. Hvilket väl blott är en tidsfråga. Man måste vara praktisk i Amerika — och det torde inte heller skada i andra länder och världsdelar.

Alltnog — jag var inte helnykterist, när jag första gången gjorde bekantskap med futuristernas arbeten. Jag vill dock bestämdt påstå att jag vid tillfället var fullkomligt nykter. Men hvad jag fick skåda och de intryck jag erhöll kom mig att tvifla på mig själf och undra om inte det i alla fall vore bäst att med ens "svärja af". Rent ut sagdt trodde jag att jag fått hallucinationer och såg i syne. Ännu djupare grep det mig, när jag fann att jag ej kunde säga hvad en enda tafla föreställde utan att titta efter i katalogen — och värst af allt var att jag blef ännu mera konfys i krumelunten, sedan jag tittat efter där. Det visade sig nämligen, att i de enstaka fall då jag vågat mig på en gissning, denna var alldeles uppåt väggarna.

Om jag minns rätt, så var det strax därefter som jag började den absoluta afhållsamheten. Ifall jag omfattat den förut, skulle det ha haft en alldeles motsatt verkan, fruktar jag. Men som det nu var, kunde det måhända anses som ett plus för futurismen. Det kan också tydas som fegbet från min sida. Men det finns många som blifvit skrämda utan att ha sett något på långt när så misstänkt som detta.

Utan at gå vidare i detaljer kan jag gärna säga, att jag var och förblef oförstående inför denna art af modärn konst. Tröttande var det dock att veta att det fanns andra som voro lika efterblifna och ej orkade hinna med framstegens alla krumsprång i detta tango-tidehvarf. Det lär ju till och med gifvas sådana, som ännu icke hunnit förlika sig med impressionism, ehuru den går tillbaka ända till Monet om inte längre och numera blifvit klassisk samt för öfrigt exponeras af artister som räknas till samtidens största. Under sådana omständigheter kan man nog, om man vill vara ärlig mot sig själf och ej snobbar, våga bekänna att kubism och futurism äro obegripliga och att man inte tror mycket på deras framtid. Ehuru man visst inte kan veta precis hur barockt det mände bli i denna framtid.

För en med så föga kultiverad smak — en riktig bondsmak för resten — i fråga om konsten, särskildt målarekonsten, kunde det inte vara annat än roande att läsa — i bladet helt nyligen — om hvad som hände på en konststutställning i Grand Rapids, Mich. Den staden är egentligen bekant för sina möbler, men den har också sina konstinträsserade, annars kunde det näppeligen ha lönat sig med en konststutställning där. En sådan kom emellertid till stånd och togs i betraktande af konstkännarne, hvilka blefvo mer eller mindre djupsinniga vid åsynen däraf. Det var särskildt en tafla som vållade dem häftiga själsskakningar — hos de mere konservativa också besynnerliga känslor i magen. Den diskuterades mycket och det skrefs åtskilligt om den, utan att man därför blef klokare på den besynnerliga målningen. I katalogen stod att den hette "Den blå pölen". Blått hittade man visserligen på taflan, men någon pöl kunde ej upptäckas af det okultiverade ögat. Men kännarne sägo den naturligtvis med den inre blicken. Och när filisteerna började ansätta dem med frågor förklarade de att taflan var futuristisk och att den därför inte alls behöfde föreställa hvad den utgafs för. Det kunde endast uppfattas af den odlade estetiska inbillningen, hvilken blott konstkännare förmådde förvärfva sig. Den konstiga taflan tilldrog sig emellertid allt mera uppmärksamhet och det artade sig till en verklig strid mellan unga entusiastiska konstkritici och äldre blaserade.

Så kom en dag ett praktiskt äldre fruntimmer med oförvilladt omdöme in på konstgalleriet. Det var en af dessa duktiga, resoluta husmödrar, som äro så viktiga för hemmets trefnad men stundom genom själfva sitt brinnande nit för denna göra det otrefligt för dess manliga inneboende. Hon förstod sig också på taflor och visste hur de skulle hänga. Åsynen af denna irriterade henne och med otålighet i rösten frågade hon hvad det egentligen var fatt med den. Den gjorde henne opdt i hufvudet, sa hon. Och gaf henne dessutom en "pain in the neck".

Med tonen hos en som är van att åtlydas gaf hon därpå befallning att det skulle vändas på taflan och det med samma. Så skedde — och, si, målningen förvandlades med ens från ett konstbesynnerligt, problematiskt futuristiskt konstverk till en ganska konventionell oljetafla, som hvar och en lätt kunde se, hvad den skulle föreställa — en helt vanlig, och därför treflig liten pöl, omgifven af pittoreska, men fullkomligt naturtrogna stenar och buskar! Även artistens namn, som dittills varit en mystisk skrift i skyn, blef läsligt. Ingenting återstod för fantasien eller de snillrika estetiska gissningarna.

Det skämtsamma i händelsen var helt och hållet på futurismens bekostnad, tyckes det, och på samma gång belyser den med ett särdeles klart ljus denna moderna konstriktning. Det har man att tacka den praktiska frun för, hon med den tränade blicken för en taflas rätta hängning.

Denna lilla episod erinrar också om hvad som för några år sedan lär ha inträffat i Paris. Det var just då man var som bäst i farten med att modernisera sig våldsamt och söka öfverträffa hvarandra i originalitet. Likaså var det innan absinthförbudet kom. Numera är det betydligt tamare i idéernas värld därstädes.

Vid den nämnda tiden var det en ung målare som fått sin tafla refuserad af konstnämnden för en utställning. Det gjorde honom förargad, men han hängaf sig ej åt dyster förtviflan utan beslöt att hämnas. Som han också var humoristiskt anlagd läf han hämnden taga forme naf ett lustigt spratt. Han skaffade sig en åsna, ryggade henne upp mot stafflet, där en ny ren duk var spänd, doppade hennes svans i den ena färgpytsen med glada färger uti efter den andra. Resultatet blef minst sagt öfverraskande. När målaren tyckte att åsnan klottrat ned duken tillräckligt, lät han henne gå, satte hennes signatur — i ord på främmande språk — i ena hörnet på taflan, fernissade och fiffade upp den och sände den till salongen. Den väckte ett ofantligt uppseende och framkallade en liflig diskussion. Men antagen blef den. Den hängdes på en särdeles bemärkt plats och blef redan från början utställningens stora elou. Den bokstafligen tvingade till sig uppmärksamhet. Man skockades framför den, upprörd i sitt estetiska sinne af antingen okritisk hänförelse eller också af gnagande tvifvel om giltigheten af hittills antagna konstlagar. Det talades och skrefs mycket om den taflan och kritiei kappades om att framdraga och påvisa nya synpunkter och för öfrigt att förklara den så den blef någorlunda begriplig för profanum vulgus, hvars smak skulle förädlas. Hur olika åsigterna än voro, enades man dock i omdömet att den ifrågavarande taflan var den märkligaste på utställningen.

Artisten som insändt den skulle tvifvelsutan ha fått första priset och vunnit stor ryktbarhet som grundläggare af en helt ny konstriktning — ett slags neo-impressionism — om han bara velat vara oörlig och tystlåten. Men han var humorist och satte det goda skämtet öfver allt annat och unnade äfven andra att njuta af det. Möjligt nhade han också ett samvete och ansåg det orätt mot åsnan att räkna sig till förtjänst hvad som egentligen var hennes verk. Det finns visserligen folk som plöja med andras kalfvar och inte göra sig det ringaste samvete däröfver. Men i detta fall var det en åsna, som sagdt. Det kan också hända att artisten leddes af oädlare motiv och ville låta konstnämnden veta att han verkligen hämnats på dem. I hvilket fall som helst yppade han en vacker dag, när taflan nått zenith af sitt rykte, hela hemligheten med dess tillkomst och företedde bevis för densamma. Han hade nämligen varit förutseende nog att skaffa sig vittnen till åsnans konstnärliga verksamhet, väl vetande att världen hellre vill bedragas änerkänna sig vara bedragen och att sakkunnige sällan medge att de kunna misstaga sig.

Han fick sig nu ett godt skratt på konstnämndens bekostnad och såg denna utskrattad af andra. Därmed var han nöjd.

Det tyckes annars vara det värsta felet med oss, såväl i lifvet som i konsten, att vi taga för allvar hvad som egentligen är bara skoj, under det vi å andra sidan, ehuru ej så ofta, envisas att vilja skämta med allvarliga ting.

Det förra är kanske det betänkligaste, emedan det ger allskons humbug tillfälle att florera som den gör. Det är ingalunda lätt att urskilja — minst kanske för det odlade förståndet — hvad som är sant och skönt i våra olika kulturyttringar och som är bara drift med oss — i stil med den tafla, som den franske artisten lät måla med svansen.

Det fins dock ej anledning till tröstlös pesimism. Än finns det dock kvar något af det enkla, praktiska förståndet — hvilket frun i Grand Rapids bevisade, när hon lät vända på taflan.

På sådana som henne kunna vi lita att med tiden vrida en upp- och nedvänd värld rätt igen.

Ja, ja, förstås inte ensamt fruntimren — fast de nog komma att spela en större roll än hittills — utan äfven de under deras ledning mer eller mindre stående karlarne.

Cornelius Cornelius.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, som alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

HVAD NYTTA HAR RUSDRYCKSHANDELN GJORT?

Rev. Thos. McAfee i "Wpg. Tribune".

Orsakerna för rusdryckstrafikens utrotande ur Manitoba äro de samma som hvarhälst annars dess förödande verkningar förnummits.

Om handeln skall kvarstå, är det dess skyldighet att bevisa sitt berättigande till en plats i provinsen.

Hvilket bidrag till provinsens förmögenhet har rusdryckshandeln lämnat? Äro farmarne bättre ekonomiskt situerade, göra affärsmännen större affärer och förtjänster, äro arbetarne i Manitoba i bättre ställning och mera skickliga, erhålla de bättre löner och stadigare arbete — som en följd af rusdryckshandelns existens i provinsen? Svaret är enhälligt att trafiken icke med det ringaste bidragit till provinsens förmögenhet.

Har trafiken bidragit att höja medborgarskapet i Manitoba? Hemmet, skolan och kyrkan — de tre kraftigaste faktorerna i och för skapande af god medborgaranda — samarbeta att bilda karaktärsfasta män och kvinnor som bära provinsens framtid i sitt sköte. Rusdryckstrafiken har oupphörligt undergräft dessa tre faktorers bemödanden för nationell välfärd och har i hvarje fall varit nedrifvande i stället för uppbyggande. Åter dömes enhälligt denna trafik som har varit medborgarskapets värsta fiende.

Just därför, att rusdryckstrafiken lämnat sin förödande stämpel å hela vårt ekonomiska lif, å hemmet och å staten, skall Manitoba förklara, då tillfälle gifves, — detta är slutet på ditt vanhedrande inflytande ibland oss.

DEMOKRATIEN OCH NYKTERHETSFRÅGAN.

Själfva kärnpunkten i demokratien skulle kunna angifvas sålunda: det gäller att få fram statens samtliga politiskt fullmyndiga medborgare till medansvarighet i statslifvet. Men all medansvarighet förutsätter meddelaktighet. Där jag icke är meddelaktig, där är jag naturligtvis ej häller medansvarig. En allmän medborgerlig medansvarighet förutsätter alltså en allmän medborgerlig meddelaktighet. I och med att hvarje enskild politiskt fullmyndig medborgare får medbestämmanderätt i statens angelägenheter öfverflyttas på honom en andel af ansvaret för det hela. "En för alla och alla för en,såsom för egen skuld" — se där demokratiens förnämsta formel!

Men medansvarigheten innesluter med nödvändighet en medborgerlig oferplikt. Där medborgaren nödgas se och erkänna, att statens utveckling tar skada af och lider under vissa missförhållanden, de må hänföra sig till ekonomiska förhållanden eller sedvänjor o. d., så måste hans medansvarighet i statens utveckling kräfva hans medverkan till undanröjandet af dessa missförhållanden. Därvidlag är det oundvikligt, att konflikter uppstå mellan å ena sidan medansvarighetens kraf och det personliga intresset, detta må vara ekonomiskt eller hänföra sig till det personliga njutningsbehofvet. I denna konflikt gäller det för den verklige demokraten att öfver allt annat sätta medansvarighetens kraf. Där ha vi just den medborgerliga oferplikt, som är all ärlig demokratis oundgängliga konsekvens. Endast det folk, som tar denna offerplikt på rama allvaret, kan förverkliga demokratien. En afprutning på medansvarigheskraftet till förmån för det egoistiska intresset är en försyndelse, ett brott mot demokratien.

Det skall nu gärna medgifvas, att demokratien så fattad företer ett kraf på de individuella intressenas subordination, som måhända verkar från stötande i sin stränghet. Men för den, som ärligt vill tänka efter, måste det likvisst stå klart, att en demokrati med afprutning på individens medansvarighetskraf bär på fröet till sin egen förintelse. Det finns ingen statsform, som ställer ett väldigare kraf på individens ansvarsmedvetna pliktuppfyllelse, äfven där aldrig så kära själfviska intressen måste trädа tillbaka, än just den demokratiska statsformen. Må därför demokratiens bekännare göra klart för sig, att striden för deras öfvertygelse också är en strid mot egna själfviska intressen. Den som därför ryggar tillbaka, när medansvarigheten kräfver offer, den sviker demokratien.

För den demokratiska politiken måste denna uppfattning vara den grund, hvarur alla dess reformsträfvanden skola framspira. Hvarje föreslagen åtgärd till statens och nationens stärkande i det ena eller andra afseendet måste ge sig som en logisk konsekvens af grundåskådningen. Däri ligger i själfva verket förbindelsen mellan sann idépolitik och sann realpolitik. Trohet mot den grundläggande åskådningen och ärlig vilja att ta denna åskådnings konsekvenser — se där det kraf som måste resas!

Men om så är, huru blir det då möjligt att på demokratiskt håll motsätta sig radikala åtgärder tid rusdryckstrafikens stoppande?

Det är uppenbart, att svaret på den frågan betingas af den öfvertygelse, man hyser med afseende på rusdryckstrafikens skadlighet för nationen och folkets lefvande kraft. Är man öfvertygad om att nationen i sin växt och utveckling icke tar skada af rusdryckstrafiken, så förefinns naturligtvis ingen känsla af ett missförhållande, för hvilket man måste hysa medansvarighet. Men frågan är nu den: är det möjligt för den, som ärligt vill ta del af föreliggande fakta, att bestrida den rådande rusdryckstrafikens hämmande och skadliga inflytande på nationens fria lifs- och växtkraft? Nej, det är icke längre möjligt att inför lifvets verklighet bestrida detta. Men då är det också själfklart, att hvarje medborgare med demokratisk grundsyn måste se det som en tvingande nödvärdighet att ställa hela folket inför verklighetens fakta för att få det att inse och erkänna, att här föreligga missförhållanden, som tära på dess lifskraft. Kravet på energisk folkupplysning i nykterhetsfrågan blir här självfallet. Det är nu visserligen sant, att detta upplysningsarbete ännu har mycket att göra, men det är lika sant, att det redan nått en sådan omfattning, att i nuvarande stund inser och erkänner det öfvervägande flertalet af folket rusdryckstrafikens landsfördärflighet.

Från inse till vilja kan dock steget vara långt. För demokratin får det dock icke vara långt. Den demokrat, som inser ett nationens lifskraft skadande missförhållande men ej vill allvarligt gripa sig an med dess afhjälpande, han aftrubbar medansvarighetskrafvet och sviker därmed demokratien. Alltså: den om rusdryckstrafikens nationalskadliga inflytande underkunnige demokraten måste, om han öfverhufvud vill vara demokrat, kraftigt medverka till denna trafiks stoppande.

De organiserade nykterhetsvännerna och många med dem ha redan för länge sedan vunnit den fasta öfvertygelsen, att det enda medel, hvarmed slutligen folkets växt- och lifskraft kan säkerställas för skadligt inflytande från rusdryckernas sida, är totalförbudet. Det målet släppa vi icke, huru beta strider vi än få att utkämpa innan segern vinnes. I detta starka folkkraf har en sund och viktig instinkt tagit sig uttryck: **folkets självbevarelseinstinkt.** För demokratisk politik gäller det att låta detta instinktiva kraf finna förverkligande. Det ligger i demokratiens eget väsen att göra de stora, radikala greppen på frågorna. Däri utlöser sig också en moralisk kraft af högsta potens. Öfver vissa lyckligt lottade och på lifvets solsida lefvande kretsars egoistiska fasthållande vid frihet i sedvänjor, som tillgodose deras njutningsbegär, reser sig mäktigt och öfvervåldigande de stora massornas kraf på att konsekvenserna ur den medborgerliga medansvarigheten utan prutmån skola dragas. I en dylik väldig anspänning innebor en kraftförnyelse, som vår politik icke kan undvara. Väl är det sant, att inför detta storslagna och storvulna grepp känna sig de om egen förmåga af själfbehärskad spritkultur öfvertygade medborgarna ställda under ett för deras själfkänsla kränkande förmyndarskap. Men sådant kan icke undvikas och får på intet sätt motivera ett tillbakavisande af folkkraftet. I demokratiens värld lyder budet framför andra: **offra!** Ett folk, som vet sig ha stora uppgifter att fylla i kulturens världsarike, måste tillse, att hushållningen med dess andliga och fysiska resurser ställas under förnuftets ledning. Att göra sig skickat att bli en kulturbärare genom tiderna kan folket endast genom att hålla sig friskt och starkt. Och liksom individens demokratiska grundsyn förplikar honom till medansvarighet i och medverkan till nationens rika utveckling, så finns det också en plikt för nationen att i nationernas lif aldrig duka under utan städse bevara sin lefvande kraft frisk och okuflig. Därför bör det också bli en hederssak för oss svenskar att inför vår uppgift i världen så skicka oss, att alla små futtiga bekvämlighets- och njutningssynpunkter offras, för att nationen själf må varda sin uppgift vuxen. Så fattadt blir vårt kraf på slutligt rusdrycksförbud icke en fanatismens och den okultiverade cenakelpolitikens blomster, nej, det blir det lefvande och stolta uttrycket för den nationens vilja till självhäfdelse, som trots salongsförnämitetens speglosor en gång skall vinna seger och förverkligande.

(Ref.) Arthur Engberg.

Gör hemmet lyckligt

med en **HOME MUSIC BOX**. Det är det nyaste och mest storartade, billigaste och mest underbara musikinstrument för hemmet någonsin utbjudet. Det är mera njutning däri än en $100 Kammarorgel, emedan den alltid är redo och ingen behöfver tubbas till att spela. Ingen kännedom om musik behöfves för att kunna spela hvilken som bäst melodi. Så enkel, att ett barn kan sköta den. En hvar blir mycket öfverraskad och nöjd. Den spelar öfver **100 stycken**, som visas af lista sänd med hvarje **MUSIC BOX**. Den kan användas i kyrkor, söndagsskoler, loger, sång- och andra föreningar att leda sången. Sparar kostnaden för en kväll genom att furnera musik för festeller dans. Spelar alla kända hymner, dansmusik och populära sånger. Ni kan upprepa stycket eller spela ett annat stycke efter behag. Den kostar endast $6.00, i prydlig låda jämte musik. Vi skola sända den vid betalning af $2.00; ni betalar resten vid mottagandet. Agenter önskas. Sänd 2 cents frimärke för stor katalog.

STANDARD MFG. CO., 98 Park Place, New York, P. O. Box 1178, Dept. X 24.

Grädde önskas.

Albertafarmare, sänden eder grädde till **Hay's Dairy, Calgary.** Vi betala utgifterna och sända remissa medels express money order hvarje vecka. Pålitlig pröfning utlofvas. Efterskrif upplysningar till

Hay's Dairy,

CALGARY, ALTA.

Män önskas.

Att lära automobil-, gas-tractoryrket, i Canadas ledande gas-maskinskola. Tager endast några få veckor att lära. Våra studenter läras noga att operera och reparera automobiler, lastautomobiler, gas-tractore, stationära och marinmaskiner. Vår egen fria arbetsbyrå hjälper eder att välja arbete, för $50 till $125 per månad, som chaufförer, jitneychaufförer, tractormaskinister eller mekaniker. Besök, eller efterskrif fri katalog. **Hemphills Motor School, 643 Main st., Winnipeg.**

Att lära Barberaryrket. Goda löner betalas medan ni lär. Fria verktyg. Endast några få veckor för att lära. Platser skaffas efter afslutad kurs; för från $15 till $30 per vecka. Eller vilja vi starta eder egen affär på lätta månatliga betalningar. Hundratals goda platser, där barberare önskas. Besök Canadas äldsta och största barberarskola. Akta eder för eventuella imitatörer. Efterskrif vacker fri katalog. **Hemphill's Barber College,** Hörnet King st. & Pacific ave., **Winnipeg,** eller 1709 Broad st., **Regina, Sask.**

St. Louis Furs & Hide Co

UPPKÖPARE OCH EXPORTÖR.

736 Banning St. Winnipeg, Man.

Hvarför säljer ni **PÄLSVERK** och **hudar** hemma? Hvarför sänder ni dem icke till oss? Då ni dock i de flästa fall kan därigenom fördubbla edra pängar. Vi betala höga priser för goda skinn af desmansråtta, räf, varg, lynx, vässla etc. Vi betala frakten på pälsverk. Prompt betalning för sändningar. För frågningar efter priser och andra saker besvaras fort.

Var god och snart tillskrif oss för prislista. Nämn Svenska Canada-Tidningen, när ni skrifver.

J. H. Hanel

Violintillverkare och reparatör af alla slags instrument. Begär prisuppgifter.

302 Birks Building, Hörnet South W. Portage ave. WINNIPEG.

Efterfrågas

Om någon känner **Arvid Carlson,** 29 år gammal, från Ruganda, Jämtland, hvilken senast hörts af från Camloops, B. C., sommaren 1911, tillskrif hans bror

Nels Carlson, Kandahar, Sask.

MALCOLM M. CHARLESON
ADVOKAT.
Dominion Bldg., Edmonton, Alta
Telefon 9207.
Det Kungl. norska vice konsulatet för Alberta.

JACKSON BROS.
Juvelerare och diamanthandlare.
9962 Jasper Ave., E., Edmonton, Alta
Telefon 1747.
Klockor, slipadt glas, porslin, silfversaker, konstnärliga artiklar, skrifmaterialier etc. Giftermålslicense utfärdas.
Speciell uppmärksamhet gifvas post orderkunder. Ur- och juvelreparation

TANDLÄKARE
DR. FRANK HUGHES
(Förut i Galt, Ont.)
Suite 10 & 11 Credit Fencier Bldg
Telefon 2287 Edmonton, Alta.

CAMROSE ROBE TANNERY

Vi garfva häst- och kreaturshudar och förvandla dem till öfverrockar, fällar, handskar. Vi fodra fällar. Vi kunna göra eder en första klassens resrock från en god häst- eller kreaturshud. Pris $17.50 till $18.50. Vi garfva första klassens seldonsläder, äfven läder för tömmar och grimma, bereda pälsverk och uppstoppa djurhufvuden.

Efterskrif upplysningar.

J. G. McKinley & Sons.
The Camrose Robe Tannery.

Lazarol per flaska **75c**
Lazarin per burk **75c**
Cod Liver Oil (Borthens) ½ pt. bottles **50c**
Cod Liver Oil (Borthens) 1 pint bottles **$1**

Swedish Importing & Grocery Co. Ltd.
406 Logan Avenue, Telefon Garry 3250. Winnipeg,

För den Bästa Behandling

samt skicklig och samvetsgrann Läkarehjälp rådfråga Dr. Leigh

Dr. Leigh har gjort **Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar** till specialitet och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar hos män och han har gjort sig berömd för sina kurer af de allra svåraste kroniska sjukdomsfall.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Nervös Svaghet, Blod- och Blod-Sjukdomar, Kataer, Dyspepsi, Reumatism och alla sjukdomar i **Bröst, Lefver, Njurar, Blåsa, Mage, Uringångarne** och andra organ. Snart sagdt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste mediciner. **Ni kan lita på redbar och skicklig behandling** samt **de bästa mediciner och behandlingssätt.** Mitt ärende är så rimligtr att alla kunna dragu nytta af min hjälp. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Medicíner sändas öfverallt.

Rådfrågning, personligen, genom bref eller frågliste, **är alldeles kostnadsfritt.**

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta **sjukdomar hos män, och deras följder samt äktenskapet,** etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte frågliste, **sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla,** som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.

Kontorstid: Hvardagar 10-4; Söndagar 10-1. Måndags-, Onsdags- och Lördagskvällar till 8.

Fisk. Fisk. Fisk.

Frisk hvitling och lax direkt från våra nät till konsumenten. Vi önska, att alla farmare i västra Canada skola erhålla vår prislista, hvilken omtalar just hvad fisken kostar, levererad till eder station.

DAVIS PRODUCE CO.
P. O. Box 203, THE PAS, MAN.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MÄN.

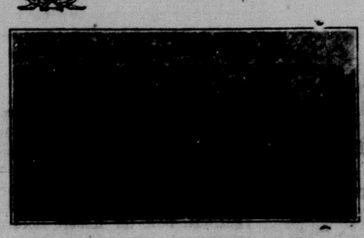

Provinsen Alberta önskar män att taga värfning i landtbrukarekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.